

Οι «Αδελφοί της Ανατολής», οι «Άγνωστοι Φιλόσοφοι», & οι «Ροδόσταυροι της Ανατολής»

Σύμφωνα με τον Robert Ambelain, ο Louis Claude de Saint Martin, γνωρίστηκε σε κάποιο από τα ταξίδια του στο Στρασβούργο, με τον Ροδόλφο ντε Σάλτσμαν, μεταφραστή και σχολιαστή του Γερμανού Μυστικιστή Φιλοσόφου Ιάκωβου Μπαίμε. Ο Ιάκωβος Μπαίμε υπήρξε από τους εμπνευστές στο έργο του Σαιν Μαρτέν.

Το Τάγμα των «Αδελφών της Ανατολής» υπήρξε ένα μυστικό Τάγμα που συστάθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 1090 υπό την αιγίδα του Αυτοκράτορα Αλεξίου Κομνηνού. Από το Τάγμα αυτό προήλθε μία μυστική και μυστικιστική Αδελφότητα, η οποία συγκέντρωνε του Μύστες μιας ολόκληρης Ροδοσταυρικής σχολής. Ιδρύθηκε το 1643 ή το 1646 από τον Ροδόσταυρο δούκα Σαξώνιο Κομνηνό. Η Αδελφότητα αυτή λεγόταν Τάγμα των «Άγνωστων Φιλοσόφων». Στην γενεαλογία αυτού του Τάγματος είχαν προηγηθεί ο Ερρίκος Κούνραθ (συγγραφέας του «Αμφιθεάτρου της Αιώνιας Σοφίας»), ο Ερρίκος Σήθων ο κοσμοπολίτης, ο μαθητής του Σεντιβόγκκιους, ο δούκας Σαξώνιος Κομνηνός και ο Ιάκωβος Μπαίμε. Σε αυτήν την Αδελφότητα, μυήθηκε ο Louis Claude de Saint Martin.

Σχετικά με το Τάγμα των «Αδελφών της Ανατολής», ο Robert Ambelain, στο εγχειρίδιο Θεουργίας που εξέδωσε, αναφέρει τα εξής:

«Ο Ζεράρ Χαγίμ στην επιθεώρηση «Μύηση και Επιστήμη» μνημονεύει το «Τάγμα των Ασιατών Αδελφών» αποκαλούμενο επίσης «Τάγμα των Ιπποτών του Αγίου Ιωάννη του Ευαγγελιστή». Το Τάγμα αυτό αναδιοργανώθηκε το 1750 και ακολούθως το 1780. Έδρα του ήταν η Θεσσαλονίκη. Πρόκειται πράγματι για τους Ροδόσταυρους «Αδελφούς της Ανατολής», των οποίων την μυστική διαδοχή είχε λάβει ο Παπύς προ του 1914, μέσω ενός μέλους του Υπάτου Συμβουλίου του Μαρινιστικού Τάγματος που την είχε λάβει στο Κάιρο. Κατά την είσοδό του στο Τάγμα ο υποψήφιος δεχόταν την χειροτονία του ως Ιππότης του Αγίου Ιωάννη του Ευαγγελιστή (Eques A Sancti Joannis Evangelista), λέξεις των οποίων τα αρχικά δίδουν την λέξη (E)ASIE. Ο μανδύας του Τάγματος ήταν ποδήρης και ολόμαλλος, μαύρος εξωτερικώς και λευκός εσωτερικώς. Το μαύρο στο εξωτερικό σήμαινε -κατά την κλασική παράδοση- την σύνεση, την σοφία, την σταθερότητα και τις αντιξοότητες και τους κινδύνους, την ταπεινοφροσύνη, την κρυμμένη γνώση. Χρώμα του πένθους, δήλωνε ότι ο μνημένος ήταν νεκρός για τον κόσμο. Το λευκό χρώμα του εσωτερικού υποδήλωνε το εσωτερικό φως, την απόλυτη αλήθεια, την υπερβατική αναγέννηση, την αγνότητα της ψυχής. Στον ώμο ο μανδύας είχε αποτυπωμένο το ερυθρό Χρίσμα (μονόγραμμα του Χριστού) και το οποίο προέρχεται από εκείνον που μεταβίβασε αυτήν την μύηση στον Παπύς¹. από αυτούς τους «Ροδόσταυρους της Ανατολής» προέρχεται και η συγκεκριμένη μύηση την οποία έδιδε ο Μαρτίνεζ ντε Πασκουαλλύ στους Réaux Croix² τον δέκατο όγδοο αιώνα. Εκ παραλλήλου, η ίδια κίνηση δημιούργησε την μέθοδο της εσωτερικής οδού την οποία δίδασκε ο Σαιν Μαρτέν και η οποία εδράζεται επί της υλικής Αληθείας, εφαρμοζόμενης στο πνευματικό επίπεδο».

Αυτά μας πληροφορεί ο Robert Ambelain σχετικά με τους «Αδελφούς της Ανατολής». Από κάποιους ερευνητές του Ευρωπαϊκού Εσωτερισμού έχει διατυπωθεί η άποψη ότι στις δύο του αναφορές ο Ambelain μιλά για δύο διαφορετικά Ροδοσταυρικά Τάγματα. Το πρώτο, του 1090 είναι οι «Αδελφοί της Ανατολής» (Frère d'Orient), ενώ το δεύτερο ονομάζεται «Ροδόσταυροι της Ανατολής» (Rose Croix d'Orient). Πάντως, είτε πρόκειται για χρονικώς μεταγενέστερη εκδήλωση του ίδιου Τάγματος, είτε για άλλο Τάγμα, φαίνεται ότι οι διαφορές τους ήσαν επουσιώδεις και εξωτερικές, ενώ ο πυρήνας της δοξασίας και της πρακτικής τους ήταν παρόμοιος ή πανομοιότυπος, χαρακτηριζόταν δε από ακραιφνή Χριστοκεντρικότητα και αυστηρό ήθος.

Μία άλλη εργασία, δημοσιευμένη στο διαδίκτυο, αναφέρει ότι το Τάγμα των «Αδελφών της Ανατολής», ιδρύθηκε από τον Μιχαήλ Ψελλό. Σχετικά με τον Μιχαήλ Ψελλό, γνωρίζουμε τα εξής: Γεννήθηκε το 1018, και φαίνεται ότι ζούσε τουλάχιστον μέχρι το 1096, αφού προλόγισε την «Διόπτρα» του Φίλιππου Μονοτρόπου, που εξεδόθη εκείνη την χρονιά. Είχε ασχοληθεί με την τέχνη της Θεουργίας, δεδομένου ότι σχολίασε τα περίφημα «Χαλδαϊκά Λόγια» που ως γνωστόν έχουν ως θέμα τους την Θεουργία. Είχε μελετήσει την Αληθεία, αφού σώζεται επιστολή του προς τον φίλο του Μιχαήλ Ξιφιλίνο, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, αναφερόμενη στην χρυσοποιΐα.

